

РЕШЕНИЕ

№ 39307

гр. София, 12.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в
публично заседание на 23.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **1192** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на „КЕЙ СИ ТРАНС 2010“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], кв. Л., [улица], ет. 1, ап. 1, представлявано от управителя К. К. М., чрез адвокат Р. И. – САК, срещу Националната агенция за приходите, с която се претендира присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 1700 лв., равностойни на 869,20 евро, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за административно обжалване на ревизионен акт, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба и в последващата уточняваща молба ищецът излага, че спрямо дружеството е било проведено ревизионно производство, приключило с издаването на ревизионен акт, с който са били определени допълнителни задължения за корпоративен данък, данък върху добавената стойност и съответните лихви. Поддържа, че за защитата на дружеството в административното производство по оспорване на ревизионния акт е бил сключен договор за правна защита и съдействие с адвокат, по който е платено възнаграждение в размер на 1700 лв. Сочи, че вследствие на подадената жалба директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. е отменил ревизионния акт в обжалваната част, поради което направеният разход за адвокатска защита представлява имуществена вреда, пряка и непосредствена последица от издаването на незаконосъобразния акт.

В съдебно заседание, ищецът- „КЕЙ СИ ТРАНС 2010“ ЕООД, редовно призован, се представлява от адв. И., която поддържа исковата молба по изложените в нея съображения. Претендира разноски по представен списък.

Ответникът – Националната агенция за приходите, чрез процесуален представител, оспорва иска като неоснователен и недоказан. Поддържа, че не е налице пряка причинна връзка между отменения ревизионен акт и заплатеното адвокатско възнаграждение, както и че адвокатската защита в административната фаза не е задължителна. Алтернативно прави възражение за прекомерност и иска, в случай че искът бъде уважен, обезщетението да бъде намалено до 400 лв., равностойни на 204,52 евро, като размер, съответстващ според него на изготвяне на жалба по административен ред.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Пламен Райнов, дава заключение за основателност на иска.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Въз основа на Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221023003504-020-001/13.06.2023г., издадена от Началник сектор в ТД на НАП С., е извършена ревизия на „КЕЙ СИ ТРАНС 2010“ ЕООД, обхванала задължения за корпоративен данък и ДДС за съответните данъчни периоди. В частта, относима към настоящия спор, с ревизионния акт са определени задължения за корпоративен данък за 2020г. и 2021г., задължения по ЗДДС за отделни данъчни периоди и прилежащите им лихви. От таблицата към акта е видно, че общият размер на задълженията за довносяне възлиза на 14 652,18 лв., а лихвите към тях – на 3750,96 лв., като в рамките на този общ размер за корпоративен данък са установени 3633,75 лв., а по ЗДДС – 7267,47 лв.

Производството е приключило с издаването на Ревизионен акт № Р-22221023003504-091-001/14.02.2024г., с който на дружеството-ищец са определени допълнителни задължения за довносяне в общ размер на 14 652.18 лева, от които 3633.75 лв. за корпоративен данък (за 2020г. и 2021г.) и 7267.47 лв. за ДДС, ведно с прилежащи лихви за просрочие в размер на 3750.96 лв.

Органите по приходите са отказали правото на данъчен кредит по ЗДДС с мотив, че част от фактурите за закупено гориво от доставчика „Екотрансгаз“ ООД не са били включени в дневниците за продажби и справките-декларации на контрагента за съответните периоди. Финансовият резултат по ЗКПО за 2020 г. и 2021г. е бил увеличен с аргумент, че счетоводно отчетените разходи за материали и гориво не са документално обосновани чрез първични документи.

За защита срещу така издадения ревизионен акт, дружеството е сключило с адвокат Р. И. Договор за правна защита и съдействие № 22/11.03.2024г. с предмет: оказване на правна помощ и изготвяне на мотивирана жалба по административен ред по ДОПК. По силата на договора е договорено и фиксирано адвокатско възнаграждение в размер на 1700.00 лева. Сумата е реално заплатена от ищеца по банков път на 23.03.2024 г. с Преводно нареждане (кредитен превод) по сметката на адвоката, с изрично вписано основание „адвокатски хонорар за РА“.

В законоустановения срок по чл. 152, ал. 1 от ДОПК адвокат И. е изготвила и подала чрез ТД на НАП до Директора на Дирекция „ОДОП“ – С. жалба (вх. № 53-06-3079/20.03.2024г.). От приложената жалба до директора на дирекция „ОДОП“ – С. се установява, че същата съдържа детайлно изложени възражения срещу ревизионния акт. Жалбата не се изчерпва с формално несъгласие с крайния резултат на ревизията, а включва последователно развити доводи по съществени процесуални и материалноправни въпроси. В нея са изложени възражения за изтичане на срока на ревизията, липса на заповед за удължаването ѝ, неправилно приложение на реда по чл. 122 и сл. ДОПК, липса на доказателства за укрити приходи, неправилно непризнаване на разходи по ЗКПО, неправилен отказ на данъчен кредит по ЗДДС, липса на конкретни мотиви за отделни фактури и отделни данъчни периоди, както и необсъждане на представени от ревизираното лице документи – фактури, банкови извлечения и счетоводни данни.

В резултат на подадената жалба Директорът на Дирекция „ОДОП“ – С. е издал Решение № 702/23.05.2024г. С решението горестоящият административен орган изрично е приел жалбата за основателна, като е направил извод, че РА следва да се отмени в оспорените части на установените увеличения на финансовите резултати за 2020г. и 2021г. и допълнително установените задължения за корпоративен данък и лихви, както и в оспорената част на установените задължения по ЗДДС за периодите от м. 04 до м. 08.2020г., м. 03 и м. 04.2021г. Директорът е потвърдил ревизионния акт единствено в частта за ДДС за м. 07.2021г. в размер на 305.75 лв., която е съставлявала призната от самото дружество техническа грешка при повторно деклариране на фактура. В останалата оспорена част, обхващаща цялата сума на определените данъци от 10 901.22 лв. и лихви от 3750.96 лв., ревизионният акт е окончателно отменен по административен ред.

При така установеното от фактическа страна съдът приема следното от правна страна:

С оглед на така установената фактическа обстановка, искът е допустим. Ищецът разполага с активна процесуална легитимация за неговото предявяване. Ответникът разполага с пасивна процесуална легитимация по смисъла на чл. 205 от АПК. Съгласно чл. 2, ал. 2 от Закона за Националната агенция за приходите, агенцията е юридическо лице. Съдът е местно и родово компетентен за валидно разглеждане на иска по смисъла на общите правила на чл. 132 и 133, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Разгледан по същество, искът е основателен.

Исковата защита е възможна при условията на чл. 1 от ЗОДОВ. Исковите се разглеждат по реда на чл. 203 и сл. от АПК, към който препраща и чл. 1, ал. 2 ЗОДОВ. Според чл. 4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и / или бездействия. За да бъде ангажирана отговорността по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е необходимо да са налице кумулативно следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или на длъжностно лице, при или по повод изпълнение на административна дейност, в резултат на което е причинена вреда. Тази вреда трябва да е пряка и непосредствена последица от акта, действието или бездействието на орган или на длъжностно лице. При липса на някой от тези елементи на фактическия състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред. Доказателствената тежест за доказване на предпоставките за ангажиране на отговорността е изцяло на ищеца.

В случая първата предпоставка е налице. Безспорно е установено по делото, че срещу ищеца е бил издаден ревизионен акт, а той е бил отменен като незаконосъобразен в неговата съществена част с Решение № 702/23.05.2024г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ – С.. Дейността на решаващия орган по административното обжалване на ревизионния акт представлява административна дейност, осъществявана от административен орган в рамките на нормативно възложените му правомощия. Трайна е практиката на ВАС, че когато ревизионният акт е отменен във фазата на административното обжалване, искът за вреди от тази отмяна е с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ и разносните за адвокатска защита в административната фаза могат да представляват обезщетима вреда. В този смисъл са Решение № 4969 от 10.05.2023г. на ВАС по адм. д. № 1172/2023 г., III о., Решение № 17527 от 19.12.2019г. на ВАС по адм. д. № 2737/2019г. и др.

Налице е и втората предпоставка – реално настъпила имуществена вреда. По делото е безспорно доказано, че ищецът е заплатил сумата от 1700.00 лв. за адвокатско възнаграждение въз основа на

Договор № 22/11.03.2024г. Този разход е довел до директно намаляване на патримониума на дружеството. Разходът е обективиран, преведен по банков път и окончателно изплатен, поради което съставлява реално претърпяна вреда (негативна последица) в имуществената сфера на субекта. Не се споделя възражението на ответника, че сумата няма характер на вреда. Когато едно лице е принудено да направи разход за защита срещу незаконосъобразен административен акт, този разход представлява имуществена вреда, ако е в пряка причинна връзка с акта и не е луксозен или неприсъщ. В посочените по-горе решения ВАС последователно приема, че заплатената сума за адвокатска защита във връзка с оспорването по административен ред на ревизионен акт следва да се квалифицира като вреда, непосредствено произтичаща от отменения незаконосъобразен акт.

Налице е и третата предпоставка – пряка причинна връзка между незаконосъобразния акт и претърпяната вреда. Ако срещу дружеството не бе издаден ревизионният акт, то не би било поставено в необходимост да ангажира адвокатска защита и да заплаща възнаграждение за административното му оспорване. Именно актът е породил защитната реакция на адресата му. Обстоятелството, че адвокатската защита в административната фаза не е формално задължителна, не прекъсва причинната връзка. Липсата на процесуална задължителност не означава липса на необходимост и разумност на разхода. Напротив, при спор с данъчна и счетоводна сложност и със значителен материален интерес, ангажирането на адвокат е нормално, оправдано и съразмерно средство за защита. Административното оспорване на ревизионен акт по ДОПК е и задължителна предпоставка за последващо съдебно оспорване, което допълнително подчертава естеството на този разход като присъщ, а не произволен. Поради това съдът приема, че вредата е пряка и непосредствена последица от отменения акт.

Неоснователно е възражението на ответника за намаляване на обезщетението до 400 лв.

Съдът е длъжен да обсъди това възражение, доколкото в исковото производство по ЗОДОВ претендираният размер на вредата подлежи на съдебна преценка и обезщетението следва да отговаря на критерия за действително понесена, обоснована и справедлива вреда. В случая съдът не намира платеното възнаграждение от 1700 лв., равностойни на 869,20 евро, за прекомерно.

На първо място, предметът на административното оспорване е ревизионен акт с общ размер на определените задължения 14 652,18 лв. без лихвите. Това не е спор с незначителен материален интерес. Още по-малко може да се приеме, че се касае до обикновена еднотипна жалба без конкретна финансова тежест за жалбоподателя.

На второ място, защитата, осъществена в административната фаза, е с осезаем фактически и правен обем. Жалбата не е бланкетна. Тя съдържа възражения относно хода на ревизионното производство, срока за извършването му, липсата на заповед за удължаване, реда по чл. 122 и сл. ДОПК, данъчноправни въпроси по ЗКПО и ЗДДС, анализ на фактури, банкови извлечения, счетоводни документи и отделни данъчни периоди. Това предполага реална интелектуална и професионална работа, а не единствено техническо оформяне на кратка жалба.

На трето място, не може да бъде възприета тезата на ответника, че спорът трябва да се приравни на минимален хонорар за извънсъдебна защита. По действащата уредба адвокатските възнаграждения не се свеждат непременно до символичен размер, когато спорът е с определяем интерес и изисква правен анализ. Дори когато се изготвя писмена защита без явяване в заседание, възнаграждението се преценява съобразно естеството на спора, а не като абстрактен фиксиран минимум. Съдът отчита обективния факт, че в резултат на подадената жалба ревизионният акт е оставен в сила само за една напълно незначителна част – сумата от 305.75 лв. за ДДС за м. 07.2021г., съставляваща призната от самия ищец техническа грешка при повторно деклариране на

фактура. В останалата му, същинска и определяща част за над 14 000 лв., ревизионният акт е изцяло отменен, поради което целта на защитата е изцяло постигната и на ищеца следва да се присъди цялата претендирана сума.

На следващо място, възражението на ответника за редукция на хонорара на основание чл. 11, ал. 1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, предвиждащ минимален размер за подготовка на жалба по административен ред без водене на дело, не е подкрепено с убедителна правна и фактическа аргументация, която да обоснове именно този размер като справедлив еквивалент на действително положения труд. То е изведено абстрактно, без връзка с конкретния материален интерес и конкретната жалба по делото.

Съдът отчита, че в съдебната практика съществува възможност при доказана действителна прекомерност обезщетението да бъде редуцирано. Това обаче е допустимо само когато уговореният и заплатен хонорар е очевидно несъразмерен спрямо интереса и обема на осъществената защита. Настоящият случай не е такъв. Размерът 1700 лв. не е необичайно висок предвид стойността на спорните данъчни задължения, сложността на материята и обема на жалбата. Поради това съдът приема, че възражението за намаляване до размера по чл. 11, ал. 1 от Наредба № 1 е неоснователно и не следва да бъде уважавано в мотивите.

По изложените съображения, съдът намира, че исковата претенция е изцяло основателна и доказана и като такава, следва да бъде уважена, ведно със законната лихва върху нея, считано от завеждане на исковата молба /съобразно заявения петитум/, до окончателното изплащане на сумата.

На основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ ответникът следва да заплати на ищеца и направените по делото разноски, съобразно представения списък и доказателствата за извършването им. Съгласно представения договор за правна защита и съдействие № 873832, Кочан № 25 от 08.01.2026г., за настоящото съдебно производство по ЗОДОВ е платено възнаграждение в размер на 470.00 лева (равностойни на 240.32 евро), а от внесеното преводно нареждане се установява реално платена държавна такса по сметката на съда в размер на 12.78 евро (равностойни на 25.00 лева). С оглед на това, общият размер на дължимите разноски, които ответната агенция следва да възстанови на ищеца, възлиза на 253.10 евро (или 495.00 лева).

Водим от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 63-ти състав

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите, ЕИК[ЕИК], със седалище: [населено място], [улица], да заплати на „КЕЙ СИ ТРАНС 2010“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], кв. Л., [улица], ет. 1, ап. 1, представлявано от управителя К. К. М., на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, сумата от 869.20 (осемстотин шестдесет и девет евро и 20 евроцента) евро, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в заплатено адвокатско възнаграждение за административното обжалване на Ревизионен акт № Р-22221023003504-091-001/14.02.2024 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на предявяване на иска – 29.01.2026г., до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „КЕЙ СИ ТРАНС 2010“ ЕООД направените по делото разноски за настоящото съдебно производство в размер на 253.10 евро (двеста петдесет и три евро и 10 евроцента), представляваща направените по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: